

EEN MEISJE ZONDER NAAM

Ik ga je een geheim vertellen.

Tot mijn tiende verjaardag had ik geen naam van mezelf.

Sonia en Claude – die me adopteerden toen ik drie was – noemden me Claudia. Dat was niet *mijn* naam, dat waren stukjes van *hun* voornamen.

Nog erger was hun achternaam. *Finklebottom*.

Die spraken ze uit als FinkleBOOM, dat klonk chiquer.

Sonia, groot en broodmager, had pruillippen en droeg lange, bengelende oorbellen en overalls vol verfvlekken. Ze zei tegen iedereen dat ze *kunstenaar* was.

Claude, kort, dik en kaal, verdiende bergen geld in de binnenstad. Hij praatte op een oubollige manier en gaf Sonia misselijkmakende naampjes: mijn *poemeltje* en *snoeze-poekie*. Als hij lachte – *haw! haw! haw!* – dan schudde zijn buik mee en kreeg Sonia een mond als een kattenkont tot hij ophield.

Mijn verjaardag begon als elke andere dag, alleen leunden er twee enveloppen tegen mijn bord. Elk jaar hoopte ik toch weer, dat in een van die enveloppen een kaartje voor het circus zat. Ik had altijd al, sinds ik klein was, gedroomd van circussen – stiekem las ik alle boeken erover uit de school-

bibliotheek. Elk jaar kwam er een circus naar onze stad en iedereen op school vertelde me over de acrobaten in hun schitterende kostuums en over hoe de clowns met water spoten naar het publiek en hoe gevaarlijk de koorddansers en de trapezewerkers wel deden. Maar Sonia en Claude moesten niets van het circus hebben, dus was ik er in het echt nooit geweest.

Ik deed de eerste envelop open. De jaarlijkse kaart. Een plaatje van een meisje met een mand jonge poesjes. Ze had lang, glanzend haar en een vlekkeloos, mooi gezichtje. Binnenin stond:

*Voor Claudia
Een prettige verjaardag van
Sonia en Claude*

Nergens 'veel liefs'. Nergens ook maar één 'kus'.

In de tweede envelop zat mijn cadeau, een gift aan een goed doel genaamd: Red de Spaanse ezeltjes. Er zat een speldje bij met: IK REDDE EEN EZELTJE VANDAAG!

Sonia en Claude kwamen niet ontbijten. Sonia zei dat ik 's morgens te onrustig was, ze kreeg er migraine van. Zij en Claude wilden een meisje zoals op de kaart – een meisje dat lief glimlachend stil zat. *Ik kon dat niet*. Het was of ik altijd jeuk had, ergens waar ik niet bij kon. Mijn voeten wilden trappelen, mijn vingers tikken, mijn benen dansen en springen en schoppen. En mijn mond wilde praten, VEEL praten, en (volgens Sonia en Claude) ontstellende, ongehoorde dingen zeggen. Ik moest mijn hand tegen mijn mond houden om ze niet uit te schreeuwen. Elke keer dat Sonia snauwde:

'Hou op, Claudia!' of dat Claude riep: 'Spreken is zilver en zwijgen is goud – *haw! haw! haw!*', kreeg ik Dat Gevoel. Ooit zelf meegemaakt? Het gevoel dat je ingewanden uit je lijf zullen barsten als lava uit een vulkaan, of als golven stukbeuken, of sissen en fluiten als bliksemschichten – zodat je wel moet wiebelen om niet te ontploffen?

Op school vertelde ik niemand dat ik jarig was. 's Middags fietste ik terug naar *Het Heem*, de naam van het huis van Claude en Sonia, gooide mijn fiets in de garage, rende naar de voordeur en liet mezelf binnen.

Het Heem was van buiten grijs geverfd in een kleur genaamd: KOEL ASFALT, en wit van binnen in de kleur POOLVOS. Binnen naast de deur hing een bordje: SCHOENEN UIT EN HAN- DEN WASSEN! want alle meubels, kleden en tapijten waren wit. Sonia kreeg al Een Van Haar Driftbuien als ze de afdruk van een vinger of een voet bespeurde.

Ik deed mijn schoenen uit, zette ze in het schoenenrek en rende naar boven voor Sonia en Claude me zagen. Mijn kamer (ook wit geverfd) was op zolder, zo ver mogelijk verwijderd van de kamer van Sonia en Claude.

Inhoud:

- een televisie (*alleen voor opvoedkundige en leerzame programma's*),
- een laptop (*alleen voor huiswerk*),
- een inloopkast vol oerlelijke, papkleurige vesten en plooirokken en sandalen van bruin leer,
- een badkamer, die Sonia 'de Natte Kamer' noemde, met witte handdoeken en wit drielaags wc-papier. Er had ooit een spiegel gehangen, maar die had ik onder mijn bed geduwd.

Sonia zorgde dat de burens alles wisten over de televisie, de laptop, en de inloopkast.

‘We hebben haar *alles* gegeven wat een kind maar nodig heeft,’ hoorde ik haar een keer aan de telefoon zeggen tegen mevrouw Weebly. ‘We adopteerden haar natuurlijk uit liefdadigheid. Wie had haar anders genomen met *dat probleem?*’

Dat probleem was het litteken op mijn gezicht. Verschrompeld, roze en lelijk liep het van mijn linkeroog tot mijn kin. Sinds een joch op straat *Schurftkop* naar me riep, wilde ik mezelf niet meer zien.

Ik vroeg Sonia en Claude hoe ik eraan kwam.

‘Een ongeluk,’ mompelde Sonia.

‘Wat voor ongeluk?’

Sonia’s gezicht vertrok. ‘Brand.’

‘Mijn... mijn gezicht is *verbrand?*’

Sonia’s mond werd een streep, net als wanneer Claude een van zijn grappen maakte en ze peuterde aan verdroogde groene verf op haar overall.

‘Je maakt Sonia overstuur,’ zei Claude, hij legde een arm om haar schouders en fluisterde in haar oor: ‘Het is al goed, poekiepoek.’

Sonia schudde zijn arm weg. ‘Ik ben *niet* overstuur,’ snauwde ze. ‘Ik zie er de noodzaak niet van in om over haar *achtergrond* te praten. En noem me *geen* poekiepoek!’

‘Precies, poe... aanbiddelijk popje,’ zei Claude. ‘Maak geen slapende honden wakker. Gedane zaken nemen geen keer.’

‘Welke achtergrond?’ vroeg ik.

‘*Ander* onderwerp, Claudia,’ zei Sonia. ‘Ik wil hier niets meer over horen.’

'Spreken is zilver, zwijgen is goud,' zei Claude, en dat was dat.

Tot vandaag.

HET EERSTE BERICHT

Van halfvijf tot halfzes stond op het rooster: *Buitenspe-
len*. Het enige lichtpuntje. Ik keek er de hele dag naar uit. De tuin van Het Heem was net zo lang en iel en saai als Sonia. Ze had Claude in het midden een bekakt atelier laten neerzetten. Daar maakte ze enorme schilderijen van naakte mensen met driehoekige gezichten en ogen op willekeurige plaatsen. Boven de deur stond DE STUDIO, en ik mocht daar *niet* in.

Als je verder liep langs De Studio en het keurig gemaai-
de gazon, vond je helemaal aan het eind een hoge stenen
muur met een poort, en achter die poort kwam je in een ge-
heime wildernis. In een hoek lagen gebroken bloempotten
en tuinmeubels en er was een composthoop waar Claude
het gras uit zijn grasmaaier schudde. Hij reed elke week
op die grasmaaier als een ridder te paard. In het midden
was een slordig grasveldje. Daar oefende ik mijn radslagen
en salto's, liep ik op mijn handen, fantaseerde ik over het
circus.

Maar het beste van alles, Boom was daar. Boom, mijn
vriend, groot en oeroud met lange, knoestige wortels en
handige voetsteuntjes. Halverwege de stam had ik een
schuilplaats, bijna een nest, waar ik in kroop en achterover

leunde in een boog van de takken, het voelde dan of Boom me omarmde. De bladeren van Boom hingen om me heen als zachte haren en als de wind erdoor ruiste, zong Boom voor me. Soms wilde ik nagaan hoelang ik met gestrekte armen op een tak kon balanceren. Soms hing ik als een aap – hoofd omlaag – en verbeeldde me dat de tak een vliegende trapeze was. En ik babbelde tegen Boom, ook als een aap, vertelde Boom al mijn verboden wensen.

Dingen waarvan ik droomde, zoals:

1. Dat ik een echte familie had en vooral een zusje, dat mijn beste vriendin was, en niet met haar ogen rolde zoals Amelia Peacock, of aldoor naar mijn litteken gluurde zoals Emma Crouch.
2. Dat ik wegliep en bij het circus kwam.

Dingen, die ik wilde laten verdwijnen, zoals:

1. Het litteken op mijn gezicht.
2. Sonia en Claude.

Vandaag was de tuin vol zingende vogels en magie. Oranje papavers wiegden in de wind en boven alle wilde bloemen zoemden bijen en fladderden vlinders. Ik rook de geur van gemaaid gras en warme, zachte aarde en rozenblaadjes. Toen ik geen seconde langer meer stil kon staan draaide ik in cirkels rond, sneller – sneller – totdat ik duizelig was en op mijn rug in het gras moest liggen, terwijl de wereld tolde...

Toen zag ik hem. De ballon.

Rood en dik en rond; zijn touwtje was vastgeraakt in Booms takken. Hij hobbelde vrolijk heen en weer, alsof Boom hem vasthield om me een fijne verjaardag te wensen. Ik kwam overeind, nog steeds duizelig en keek omhoog.

‘Is die voor mij, Boom?’ vroeg ik.

Een windvlaag liet de bladeren ritselen, het klonk als *‘juissst’* en ik wist dat ik hem moest en zou hebben! Ik begon omhoog te klimmen, hoger dan mijn schuilplaats, hoger dan ik ooit was geweest. Het was als klimmen in een scheepsmast op zee – hoe hoger ik kwam, hoe meer de wind tekeering in Booms takken en hoe meer Boom schommelde. Kon ik maar doorklimmen, ver in de lucht waar de wereld blauw werd.

Ik zag over de muur de studio en het huis al. Vanzelfsprekend was ook in Boom klimmen streng verboden. Maar rond deze tijd lag Sonia op haar *chaise longue* (een chique naam voor *bank*) tijdschriften te lezen met namen als: *Behangselkunst* en *Mooi Wonen*, terwijl Claude door de buurt zoefde in zijn dierbaarste bezit, een *klassieke* auto die hij Mildred noemde. Hij droeg bij die ritjes een beschermende pilotenbril en toeterde naar roekeloze katten.

De ballon was net buiten mijn bereik, het touwtje zat om een twijg. Ik duwde mijn voet in een vork tussen twee takken, rekte me uit zover als ik kon... rekte... rekte... en mijn vingers voelden het touw.

Ik trok. Maar de ballon bleef steken. Er hing een kaartje aan en dat zat verstrikt in de bladeren. Ik trok harder, nog harder, maar het

... wilde niet

... los.

Plotseling – zo plotseling dat ik bijna viel – was er een wild geklapwiek in de takken. Een blauwgrijs duifje, zijn veren vol vage tinten, streek neer op de tak naast de ballon. Het staarde van boven naar mij met donkere ogen, het kopje schuin.

Turrr... turrr, riep het en ik kreeg een warm knuffelgevoel in mijn maagstreek – zoals bij warme chocolademelk. De duif boog naar het verwarde touw, pikte naar het kaartje en trok het met zijn snavel los.

De ballon kwam vrij. En de duif keek goedkeurend toe hoe ik het touw om mijn pols bond. Toen liet ze weer die vreemde snorrende roep horen – *turrr... turrr* – en vloog cirkelend omhoog de lucht in. Mijn hart ging tekeer alsof er vleugels in mijn borst zaten. Ik staarde de duif na, een stipje in al het blauw.

Het was moeilijker om naar beneden te klimmen met de ballon, die steeds in de takken bleef steken. Ik wilde zo graag dat kaartje lezen. Maar ik dwong mezelf te wachten. Het zou mijn beloning zijn als ik veilig beneden kwam. Eindelijk sprong ik uit Boom in het gras.

Toen las ik het kaartje. Er stonden twee woorden op: *Laat knallen!*

Ik zuchtte. Ik had nog nooit een verjaardagsballon gekregen en deze was zo groot en rood en aaibaar. Ik wilde er niet op trappen, dus ik droeg hem naar de rozenstruik, zocht een lange doorn uit en duwde hem daar op.

PANG!!!

Het echode door de tuin. Ik stond heel stil en luisterde, voor het geval Sonia eraan kwam om te zien wat haar rust

verstoorde, of mevrouw Weebly over de schutting kwam spieden, omdat ze durfde te zweren dat ze een geweer-schot had gehoord.

Alles bleef rustig. Van de ballon lag een stukje rood plastic in het gras. Naast iets anders: iets wat erin had gezeten. Een rolletje papier met een goudsatijnen lintje erom. Niet het soort papier dat Claude in zijn printer gebruikte, maar dik en zwaar als perkament. *Wat kon dat zijn?* Met trillende vingers maakte ik het lint los en rolde het papier open. Schuin erover stond in ouderwets handschrift:

*Kijk in de spiegel. Je vindt daar
je naam verstopt onder je haar.*

Mijn naam? Mijn knieën knikten en ik voelde overal onder mijn haar.

Niets. Zeker Claudes idee van een grap. Misschien had hij de ballon in Boom gebonden om me voor gek te zetten op mijn verjaardag. Ik kon zijn dikke buik al zien schudden van het lachen – *haw! haw! haw!*

Maar Claude kwam met die buik nooit boven in Boom. Ik stopte het berichtje zorgvuldig in mijn zak. Toen sloeg ik mijn armen zo ver dat ging om de stam van Boom heen.

‘Dank je voor mijn verjaarscadeau,’ fluisterde ik terwijl de takken van Boom kraakten in de wind. ‘Ik ga in de spiegel kijken. Nu meteen!’

En ik rende het tuinpad af voor ik van gedachten kon veranderen.

IN DE SPIEGEL

Terug in mijn kamer graaide ik onder mijn bed, waar mijn vingers de spiegel voelden die ik had verstopt. Ik sleepte hem naar de Natte Kamer – hij was loodzwaar – en hing hem aan de haak.

Toen trok ik het rolletje perkament uit mijn zak en las de woorden opnieuw.

*Kijk in de spiegel. Je vindt daar
je naam verstopt onder je haar.*

Ik wilde echt, echt niet naar mezelf kijken. Niet omdat ik een lafaard was, maar het litteken was haast zo groot als de kamer. Mensen konden hun ogen er niet vanaf houden, het werkte als een magneet. Niemand zag nog iets anders van me: mijn goudachtig bruine ogen, de sproeten op mijn neus, of de weelde aan rode krullen op mijn rug – dat laatste alleen als Sonia ernaar staarde, alsof ze popelde die krullen weg te werken. Toch mocht ik ze niet laten afknippen.

‘Nee Claudia!’ snauwde Sonia. ‘Kort haar is niet *gepast*.’ Terwijl haar eigen haar nota bene net over haar oren kwam!

Maar ik wilde niet aan Sonia denken. De spiegel wachtte op me. Er lag een dikke laag stof overheen, ik zag als

door mist alleen mijn silhouet. Zuchtend veegde ik het glas schoon met mijn mouw en keek.

Daar was het, mijn litteken. Als de kaart van een onontdekt land waar niemand heen wilde. Ik wendde mijn ogen af, greep een handvol krullen en hield ze boven mijn oor. Niets. Hetzelfde aan de andere kant. Nog steeds niets. Ik draaide me half om, grabbelde al mijn haar bij elkaar en maakte een paardenstaart met behulp van het gouden lintje.

Wat was dat achter in mijn nek, daar onder de haarrens? Ik verdraaide mijn hoofd, keek bijna scheel. Stond daar iets? Vaag blauw als een...

Een tatoeage.

Tatoeages stonden net als krullen op de lange lijst dingen die Sonia afkeurde.

'Ze zijn zo *ordinair*, Claudia,' snoof ze. ('Ordinair' was het meest verachtelijke woord dat Sonia kende.) 'En zo *lelijk*.' Haar ogen vlogen dan naar mijn litteken, alsof ze wilde zeggen, dat ik al lelijk genoeg was zonder tatoeage.

Het lukte niet, hoe ik me ook wendde en keerde, de tatoeage te zien.

Dus terug naar mijn bed en nu voelen onder mijn matras waar de handspiegel lag – die eigenlijk op mijn ladekast thuishoorde. Ik ging met mijn rug naar de lange spiegel staan en hield de handspiegel voor mijn gezicht.

Toen zag ik het vrij duidelijk. Een naam en een datum, hoog in mijn nek.

FLYNN
11 JUNI

Vandaag was het 11 juni. Mijn verjaardag.

Flynn? Ik tastte met mijn vingers in mijn nek, liet ze over het woord gaan, alsof het kon praten. Ik staarde en staarde tot mijn arm pijn deed en ik de handspiegel moest neerleggen.

Was Flynn mijn eigen naam? Waren mijn echte ouders er toch maar. Kon ik het hun maar vragen.

Ik fluisterde het naar de spiegel.

'Flynn.'

Kort en goed en echt. Claudia deed me aan klauwen denken, aan Sonia's lange gelakte nagels. Flynn voelde... precies wat het moest zijn. Of dat altijd al bij me hoorde.

Mijn eigen naam. De naam die mijn eigen mama en papa me gaven op de dag dat ik geboren werd. Dit was Mijn Allerbeste Verjaardag Ooit. Weer voelde ik dat warme knuffelgevoel.

Tegelijk kwam er een schokkende gedachte bij me op.

Sonia en Claude hadden mijn naam altijd al geweten. Sonia moest hem toen ik klein was gezien hebben, elke keer als ze mijn nek waste. Geen wonder dat ik mijn haar niet mocht laten knippen. Maar waarom hadden zij en Claude mijn naam zeven jaar geheim gehouden?

'Claudia!'

Sonia gilte naar me vanuit de keuken. 'Schiet *op!* Eten!'

Ik wilde het gouden lintje al weghalen om mijn krullen los te schudden. Stopte. Nee!

Laat Sonia en Claude mijn naam maar zien! Misschien vertelden ze me dan eindelijk de waarheid.

Sonia en Claude zaten aan de eettafel onder het meest afschuwelijke van al Sonia's schilderijen – een blote man die een dode vis omhooghield. Twee blote vrouwen dansten om hem heen.

Sonia schonk drie glazen water in en keek niet op. Claude wel. Hij verbleekte en gaf Sonia's elleboog een flinke duw: een van de glazen vloog van tafel.

'Je bent ook zo *onhandig*, Claude!' snauwde Sonia, terwijl ze de plas water opdweilde met een theedoek.

Mijn naam voelde alsof hij vlam had gevat, het uitschreeuwde. *Flynn!* Maar Sonia was te druk bezig met het tafellaken en Claudes mond hing open als die van de dode vis.

'Hm... wurmie purmie...' mompelde hij.

Eindelijk keek ze op. Ze staarde naar mijn paardenstaart. 'Wat heb je met je haar gedaan?' riep ze. 'Maak *ogenblikkelijk* los!'

'Nee,' zei ik. 'Wil ik niet.' Mijn knieën trilden onder de tafel. Ik deed *altijd* wat Sonia zei. Misschien gaf mijn naam me moed.

'*Waaaaaat?*' krijste Sonia, haar ogen vlogen naar Claude. 'Zeg wat, Claude!'

'Doe wat er gezegd wordt, Claudia,' sprak hij.

'Claudia *is* mijn naam niet.' Ik klappertandde maar hield vol. 'Ik heet Flynn. En ik... ik wil meer weten over mijn familie.

Sonia's ogen flitsten. 'Familie? *Wij* zijn je familie.'

'Nee, dat zijn jullie niet!' Ik balde mijn vuisten, gloeide over mijn hele lichaam, haalde diep adem. 'Ik heb jullie hier steeds naar gevraagd, maar jullie wilden me nooit iets ver-

tellen. Wie zijn mijn *echte* ouders? Waar zijn ze? En waarom lieten ze me hier bij jullie?’

Er viel een lange, ongemakkelijke stilte.